

til lønnen til jordemødre med ansættelse i sådanne distrikter. I sådanne tilfælde foreslås den procentdel af den omhandlede fiktive tjenestemandsløn, der udbetales jordemoderen, forhøjet med 5 eller 10 pct. Afgørelsen af, om en distriktsjordemoder henhører under den ene eller den anden af disse to tilskudsgrupper, vil afhænge af et skøn over indtægtsmulighederne i distriktet. Afgørelsen agtes henlagt til de ansættende myndigheder, således at indenrigs- og boligministeren blandt andet fastsætter en vejledende skala for det fødselstal, der skal kunne berettige til de omhandlede forhøjelser. Denne skala vil blive fastsat således, at jordemødre med mulighed for indtægter fra 60 til 41 fødsler årlig oppebærer yderligere 5 pct. af den fiktive tjenestemandsløn (pr. 1. april 1951: henholdsvis 366 kr. og 294 kr. årlig stigende til henholdsvis 491 kr. 82 øre og 425 kr. 82 øre årlig), medens jordemødre med mulighed for indtægter fra 40 fødsler og derunder oppebærer yderligere 10 pct. af den fiktive tjenestemandsløn (pr. 1. april 1951: henholdsvis 732 kr. og 588 kr. årlig stigende til henholdsvis 983 kr. 64 øre og 851 kr. 64 øre årlig). Det er dog herved forudsat, at der fremtidig ikke vil være distrikter med 30 fødsler og derunder, da opretholdelsen af sådanne distrikter ikke alene er uforholdsmæssig dyr for det offentlige, men tillige giver vedkommende jordemoder for ringe muligheder for at holde sin færdighed vedlige. I distrikter med 30 fødsler og derunder (navnlig mindre øer), der ikke kan indlemmes i andre distrikter, er det forudsat, at der træffes særlige ordninger af fødselshjælpen, f. eks. ved at de svangre kvinder indlægges på sygehus eller fødeinstitution, eller ved at den lokale læge overtager jordemoderens arbejde. Kan sådanne særordninger ikke gennemføres, således at man ser sig nødsaget til foreløbig at opretholde distriktsjordemoderstillingen, bør distriktsjordemoderens opgaver søges udvidet (fast vikar for andre distriktsjordemødre, virksomhed som spædbørnssundhedsplejerske eller hjemmesygeplejerske, under forudsætning af de nødvendige uddannelsesmæssige kvalifikationer).

ad stk. 3.

Medens retten til de i stk. 2 omhandlede forhøjelser af lønnen vil afhænge af „de objektive indtægtsmuligheder“ og skal gælde for et fast længere åremål ad gangen, vil der være tilfælde, hvor det af hensyn til den pågældende distriktsjordemoders individuelle forhold kan være ønskeligt at støtte

hende økonomisk i en kortere periode, f. eks. under langvarig sygdom eller under oparbejdelse af nyovertaget forsømt praksis. Forslaget om de ansættende myndigheders beføjelse til at yde personlige tillæg har bl. a. sådanne tilfælde for øje. Tillægget skal kunne ydes såvel til distriktsjordemødre, der oppebærer forhøjet løn i henhold til stk. 2, som til andre distriktsjordemødre. Navnlig til de ovenfor nævnte jordemødre med ansættelse i distrikter med 30 fødsler og derunder vil der kunne være grundlag for ud over 10 pct.-forhøjelsen at yde et personligt tillæg, jfr. herved også det i bemærkningerne til § 14 anførte.

Til § 5.

For at distriktsjordemoderens virksomhed kan blive så effektiv som muligt, bør hun være bosat på det i trafikal og anden henseende mest hensigtsmæssigt beliggende sted i sit distrikt. Den ansættende myndighed må derfor kunne bestemme hendes bopæl inden for distriktet ikke alene ved hendes tiltræden, men også under hendes tjeneste, således at hun må være forpligtet til eventuelt senere at flytte inden for distriktet f. eks. som led i en ændring af distriktets grænser. Som et naturligt modstykke hertil bør det påhvile den ansættende myndighed at fremskaffe en bolig til hende, der kan opfylde de krav til størrelse og indretning, som hendes virksomhed stiller. I overensstemmelse hermed foreslås der som hidtil almindeligvis tillagt distriktsjordemoderen en passende bolig, der dog fremtidig betragtes som tjenestebolig efter de i statstjenestemandsløven herom fastsatte regler, eller — hvis distriktsjordemoderen bor i egen ejendom eller en for egen regning lejet bolig — ydet hende et tilskud til dækning af hendes udgifter til en passende bolig (tidligere bolig-godtgørelse).

Afgørelsen af, om en distriktsjordemoderens bolig kan anses for passende, foreslås som hidtil henlagt til den ansættende myndighed, dog fremtidig efter indstilling af amtslægen. Jordemoderens virksomhed med helbredsundersøgelser af svangre i sit hjem i forbindelse med, at en „fuldt beskæftiget“ jordemoder må regne med plads til en fastboende hushjælp, må medføre, at hendes bolig normalt bør have en størrelse på $3\frac{1}{2}$ à 4 værelser. Boligbidraget for distriktsjordemødre foreslås derfor beregnet efter tjenestemandsløvens regler om bidrag for boliger, der er indrettet til en tjenestemand med familie, det vil sige normalt 12 pct. af den fulde fiktive grundløn eller 360 kr. årlig, jfr. tjenestemandsløvens § 36. Iøvrigt bør